

[Lysholm Christensen]

Der vil altid være nogle, der ikke ønsker arbejde, men det er også helt sikkert, at der i øjeblikket ville være langt flere i arbejde, hvis der var job til dem. Derfor må vi tage Hausgaards vers som en nyttig provokation både til os her i Folketinget, til kommunalbestyrelser og til virksomheder for at få nogle flere i arbejde. Provokationen gælder såmænd også fagbevægelsen, som ikke altid viser den nødvendige smidighed for at få flere unge i arbejde.

SF skal heller ikke have utak for denne forespørgsel. Den kan forhåbentlig også være med til at fremprovokere nogle nye initiativer.

270.000 ledige er for mange. Men det er dog glædeligt, at man i dag i dagbladet Børsen kan læse, at der i dag er næsten lige så mange personer i arbejde som for et år siden, og at nedturen synes at være vendt. Den langsomme lønudvikling anføres som årsag til den positive udvikling. Det synes jeg vi skal notere os med glæde midt i alt det dystre.

Kristeligt Folkeparti vil gerne anerkende, hvad der allerede er gjort ved problemet. Undervisningsministeren og arbejdsministeren har i dag fra talerstolen redegjort for de initiativer, som er taget, og jeg skal ikke begynde at opremse dem, men blot anerkende, at der er sat noget i gang.

Men det er åbenbart ikke tilstrækkeligt. Der er stadig for mange unge uden arbejde og uden uddannelsesmuligheder. Der er stadig væk for mange på passive dagpengeydelse m.v. Det må ændres til aktiv, produktiv arbejdsindsats.

Lad mig nævne et par områder, som vi finder der er problemer i; jeg er godt klar over, at nogle af dem delvis er aftalestof, men lad mig nævne dem alligevel.

Flere andre ordførere har nævnt indslusningslønnen som et problem, og det vil jeg også gerne gøre. Det opleves ganske enkelt urimeligt, når unge på 18 år ikke kan beholde deres job, fordi de har krav på løn, som ikke står mål med deres uddannelse og indsats. Mange unge ville meget gerne beholde deres job til en lavere løn.

For det andet er det beskæmmende at se, at sunde beskæftigelsesprojekter som dem, vi har set i Hvorslev Kommune, bliver stoppet. Jeg skal ikke gå nærmere i det her, men blot sige, at jeg mener, det er SiD, der over for befolkningen står med et forklaringsproblem i den sag. Borgerne forstår ganske enkelt ikke, at sådan noget

ikke kan køre videre. Principper sat over fornuft giver sjældent gode resultater.

Så er der et helt andet punkt. Da SU-bevillingen for nogle år siden blev sat kraftigt op, var det med den begrundelse, at studerende skulle kunne klare sig for SU uden erhvervsarbejde.

Hvordan er det gået? Jeg har ikke nogen nøjagtige tal på det, men det er min tydelige fornemmelse, at der stadig er meget erhvervsarbejde blandt studerende. De har altså blot øget deres forbrug og hindret andre i at komme i arbejde.

Så kan man diskutere, hvad man skal gøre ved det. Det må vi så tale med undervisningsministeren om, om det er SU-bevillingen, vi skal have kigget på.

Arbejdstidsforkortelsen, som vi har haft nu gennem et par år – den er ikke helt færdig endnu – har ikke sat det antal folk i arbejde, som man troede. Tværtimod har det svækket virksomhedernes konkurrenceevne og fremskyndet robotternes indtog i vore virksomheder. Tager vi den offentlige sektor, i hvert fald offentlige institutioner som skoler, ældre- og pensionistområdet, har den nedsatte arbejdstid kun ført til en ringere service, for man skal jo som bekendt løbe stærkere – det er jo blevet resultatet af det. Vi har fået en ringere undervisning, vi har fået en ringere pleje af vore ældre og syge, og derfor ved jeg godt, at vi ikke her kan klare det problem, men den nedsatte arbejdstid har i hvert fald ikke gavnet konkurrenceevnen og ikke styrket beskæftigelsen.

Kristeligt Folkeparti så meget gerne, at vi fik et mere fleksibelt arbejdsmarked, således at der var nogle flere, der fik mulighed for deltidsarbejde. Vi tror, at der er mange, som kunne ønske sig deltidsarbejde; det ville give plads for nogle flere.

Vi vil godt tilskynde erhvervslivet til at skaffe nogle flere job til de unge; det er kortsigtet ikke at gøre det nu, for om få år vil man formentlig mangle arbejdskraft.

Vi ser også frem til de forhandlinger, der nu skal føres om den redegørelse, som statsministeren netop har afgivet her i Tinget i dag. Vi finder deri nogle punkter, som kan styrke konkurrenceevnen og dermed beskæftigelsen, for skal der gøres noget grundlæggende på dette punkt, er det jo en forbedret konkurrencesituation og ikke subsidierede beskæftigelsesprojekter, der skal til.